

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **VAVRIS, s.r.o.**, se sídlem Šumperk, ČSA 41, v řízení zastoupeného Mgr. Liborem Michalcem, advokátem se sídlem Plzeň, Bezručova 29, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 6.12.2012 č.j. 4712/12-1102-800630, č.j. 4714/12-1102-800630, č.j. 4635/12-1102-800630, ve věcech daně z příjmů, a ze dne 14.12.2012 č.j. 4634/12-1301-800471, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 999,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanými žalobami (spojenými ke společnému projednání usnesením ze dne 5.12.2014 č.j. 22 Af 23/2013-45) domáhá přezkoumání shora označených rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla na žalovaného – dále jen „žalovaný“), jimiž byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Šumperku, kterými byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období let 2007, 2008, 2009 a daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců VI, IX, XII/2008, III, VI, IX, XII/2009.

Ve všech žalobách shodně napadá závěry správce daně a žalovaného, že příjmy plynoucí jednateli a společníkovi žalobkyně (v jedné osobě – dále jen „jednatel“) z úhrad faktur za výkopové práce a terénní úpravy na základě Smlouvy o vzájemné spolupráci mají být daňově posouzeny jako příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „ZDP“), vystavěný na skutkových závěrech o tom, že:

- jednatel nevykonával svou činnost pro jiné subjekty, ale toliko pro žalobkyni,
- předmět živnostenského oprávnění jednatele jako fyzické osoby je totožný s předmětem podnikání žalobce.

Namítá, že se nejednalo o žádné odměny jednatele či společníka, ale o standardní obchodně-závazkový vztah, protože tyto příjmy musejí být daňově podřazeny režimu § 7 ZDP. Pokud žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl, že ne každý příjem jednatele či společníka od společnosti je příjmem dle § 6 odst. 1 písm. b) ZDP, přičemž je vždy nutno pečlivě uvážit podle konkrétních podmínek, co je obsahem takového vztahu, zda v něm dominuje postavení fyzické osoby jako jednatele či společníka, anebo naopak postavení, které svědčí, že jeho činnost je vykonávána nezávisle na společnosti jako činnost jakékoli jiné samostatně výdělečné činné osoby, nezabránilo mu to podřadit příjmy jednatele pod § 6 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Pokud správce daně ve svém rozhodnutí o odvolání, a následně i žalovaný, uvedli, že tu podle § 6 odst. 7 písm. d) ZDP jsou náhrady za opotřebení jednatelova nářadí a náklady na jednatelovy zaměstnance, přiznali tím, že práci nevykonával jednatel osobně. Zdůrazňuje dále smlouvu mezi žalobcem a jednatelem, která je uzavřena evidentně podle zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, mezi dvěma podnikateli. Dovolává se přitom usnesení Ústavního soudu ze dne 20.1.2005 sp. zn. IV. ÚS 385/04, nalus.usoud.cz, a rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 2.9.2010 č.j. 2 Afs 32/2010-102, ze dne 21.3.2006 č.j. 2 Afs 131/2005-49, ze dne 24.2.2005 č.j. 2 Afs 62/2004-70, Sb. NSS č. 572/2005, ze dne 31.3.2004 č.j. 5 Afs 22/2003-55 a ze dne 27.7.2006 č.j. 2 Afs 173/2005-69, vše www.nssoud.cz). Dále s odkazem na judikaturu k § 6 odst. 1 písm. a) ZDP vylučuje pojmové znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob. Zdůrazňuje, že nikdy nezpochybnil možnost, aby jednatel vykonával práce pro společnost jako samostatný podnikatelský subjekt ve smluvním vztahu podle obchodního zákoníku. Žalovaný pouze příjem jednatele (aniž by napadal posouzení vztahu mezi jednatelem a žalobcem z pohledu soukromého práva) subsumoval pod § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Jakkoli byly vlastní stavební práce prováděny jednatelovými zaměstnanci, byl to

jednatel, kdo jejich práci řídil a kontroloval a ukládal jim úkoly. Dále odkazuje na obsah napadených rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že napadená rozhodnutí jsou shodně vystavěna na tom, že ZDP krom závislé činnosti v užším slova smyslu řadí do režimu § 6 i příjmy za práci společníků a jednatelů, přičemž je nerozhodné, podle jakého soukromoprávního předpisu byla jejich vzájemná práva a povinnosti upravena. Zakládá tak legální fikci, že se jedná právě o tento druh příjmů, byť by se jinak [nebyť ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) ZDP] mohlo jednat o příjem dle § 7 ZDP. Žalovaný krom vývodů o obecnosti smlouvy, pravidelné záměně pojmů „dodavatel“ a „odběratel“ založil své úvahy na tom, že jednatel a žalobce mají shodný předmět činnosti a činností jednatele je naplňována vlastní podstata činnosti žalobce, přičemž jednatel vykonával činnost prakticky jen pro žalobce (tvrdil-li v rozporu s vyjádřeními před správcem daně v odvolání, že činnost vykonával i pro jiné, muselo jít o činnost v zanedbatelném rozsahu, když příjmy jednatele dle jeho daňové evidence jsou dokonce nižší než částky fakturované žalobci). Žalovaný dále zdůraznil, že jednatel je odpovědným zástupcem žalobce, který garantuje, že odborná činnost žalobce bude provozována vskutku odborným způsobem a v souladu s právními předpisy. Třebaže pro vlastní výkopové práce byli použiti jednatelevo zaměstnanci, jednatel je řídil, kontroloval a koordinoval. Akcentuje dále, že daň byla stanovena podle pomůcek, kdy žalobce přechod z dokazování na pomůcky ani přiměřenost pomůcek nenapadá. Daňové orgány dále nestanovily základ daně součtem částek, které jednatel žalobci fakturoval, ale od tohoto součtu odečetly dle pomůcek dodaných žalobcem náklady na jednatelevo zaměstnance a opotřebení jeho náradí tak, aby se jednalo jen o částky, které jednatele zůstaly za řízení, koordinaci a kontrolu jeho zaměstnanců.

Podstatou sporu je tak výklad vzájemných vztahů:

- a) pojmu „závislá práce“ ve smyslu § 2 zákoníku práce a příjmů podřazených režimu § 6 ZDP;
- b) pojmu „odměna za výkon funkce jednatele či společníka“ a příjmů podřazených režimu § 6 ZDP; a
- c) ust. § 6 a § 7 ZDP.

Podle § 6 odst. 1 ZDP příjmy ze závislé činnosti jsou

- a) příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce. Těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů z praktického výcviku,
- b) příjmy za práci členů družstev, společníků a jednatelů společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, a to i když nejsou povinni při výkonu práce pro družstvo nebo společnost dbát příkazů plátce a příjmy za práci likvidátorů,
- c) odměny členů statutárních orgánů a dalších orgánů právnických osob,
- d) příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem závislé činnosti podle písmen a) až c) nebo funkce bez ohledu na to, zda plynou

od plátce, u kterého poplatník vykonává závislou činnost nebo funkci, nebo od plátce, u kterého poplatník závislou činnost nebo funkci nevykonává.

Z právě uvedeného výčtu obsaženého v § 6 odst. 1 ZDP vyplývá, že „závislou činností“ dle § 6 ZDP je nejen „závislá práce“ ve smyslu § 2 zákoníku práce (práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně), ale i jiná činnost. Na „závislou práci“ ve smyslu § 2 zákoníku práce pamatuje ZDP v § 6 odst. 1 písm. a), aniž by mu to bránilo zahrnout pod pojem „závislá činnost“ i další činnosti uvedené pod písm. b) – d).

V tomto konkrétním případě nebyla práce jednatele subsumována pod § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, protože je naprosto nepodstatné zabývat se odlišením posuzovaného vztahu jednatele a žalobce od „závislé práce“ ve smyslu § 2 zákoníku práce. Nepřípadné jsou tak i odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2005 č.j. 2 Afs 62/2004-70, Sb. NSS č. 572/2005, ze dne 31.3.2004 č.j. 5 Afs 22/2003-55 a ze dne 27.7.2006 č.j. 2 Afs 173/2005-69, vše www.nssoud.cz, které se zabývaly právě výkladem § 2 zákoníku práce a § 6 odst. 1 písm. a) ZDP, nikoli však situací nastalou v nyní posuzovaném případě.

Stejně tak zákonodárce myslel na odměny jednatelů a společníků za výkon funkce v § 6 odst. 1 písm. c) ZDP, ani to mu však nezabránilo podřadit režimu § 6 ZDP i práce jiné, tj. práce uvedené v § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Je proto zcela irelevantní žalobcova námitka, že se v posuzovaném případě nejedná právě o odměnu za výkon funkce.

Ust. § 6 odst. 1 písm. b) ZDP činilo výkladové potíže zejména v počátečních dobách správního soudnictví.

Nejvyšší správní soud vyložil toto ustanovení v rozsudku ze dne 28.7.2004 č.j. 6 Afs 9/2003-59, Sb. NSS č. 889/2006, www.nssoud.cz. V něm byla činnost vykonávaná společníkem, která by jinak měla znaky samostatné výdělečné činnosti, podřazena režimu § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Za nerozhodný byl označen právní předpis, podle něhož byla upravena práva a povinnosti společníka a společnosti z pohledu závazkového, uzavřená smlouva i způsob výkonu práce a výplaty odměny za ni. Řešen byl případ poskytování právní pomoci společníkem společnosti. Tento závěr byl zopakován i v rozsudcích ze dne 29.9.2004 č.j. 5 Afs 6/2004-96, ze dne 22.12.2004 č.j. 5 Afs 81/2004-52, oba www.nssoud.cz, kde byly řešeny případy společníků vykonávajících pro společnost práce shodné s předmětem činnosti společnosti, a tedy podílejících se na „dosažení zisku, fungování a prosperitě společnosti“.

Rozsudek sp. zn. 6 Afs 9/2003 také prošel testem ústavnosti. Usnesením ze dne 20.1.2005 sp. zn. IV. ÚS 385/04 Ústavní soud podanou ústavní stížnost odmítl s konstatováním, že v daném případě nebyla aplikace předmětného ustanovení ZDP vybočením z ústavní ochrany vlastnického práva. Ústavní soud zde však současně jednoznačné a všeobecné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu do určité míry korigoval; konkrétně uvedl, že „*považuje za nutné - alespoň ve formě obiter dictum - zdůraznit, že interpretace vztahu mezi ustanovením § 6 odst. 1 písm. b) a § 7 odst. 1 písm.*

c) zákona o daních z příjmů, tak, jak ji v obecné rovině podal v napadeném rozsudku NSS, není z ústavněprávních hledisek akceptovatelná. Podle Ústavního soudu nelze ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů vykládat tak extenzivně, jak to učinil v odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud, tedy tak, že toto ustanovení dopadá na všechny případy, kdy společník vykonává pro společnost určitou činnost, bez ohledu na to, na základě jakého právního titulu tuto činnost vykonává. Podle Ústavního soudu je třeba velmi pečlivě vážit, co je obsahem takového vztahu, zda v něm dominuje postavení této osoby jako společníka obchodní společnosti nebo postavení, které svědčí o tom, že vykonává tuto činnost nezávisle na společnosti jako osoba samostatně výdělečně činná, zda společník vykonává takovou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná i pro jiné subjekty, zda si hradí veškeré náklady související s touto činností samostatně a k výkonu používá svůj obchodní majetek, zda mu obchodní společnost určuje či neurčuje způsob provedení či dobu provedení této činnosti atd. Jinými slovy, taková paušální interpretace ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů zastávaná Nejvyšším správním soudem by se v jiném případě než je nyní projednávaný případ, již mohla dostat mimo meze stanovené čl. 11 odst. 5 Listiny.“

Po tomto rozhodnutí Ústavního soudu byly Nejvyšším správním soudem vydány další rozsudky k dané problematice.

Tak v rozsudku ze dne 21.12.2005 č.j. 5 Afs 5/2005-85, www.nssoud.cz, již Nejvyšší správní soud v duchu výše uvedeného názoru Ústavního soudu vyslovil, že plnění, které od obchodní společnosti obdrží její jednatel či společník, je třeba posuzovat podle jeho konkrétní povahy a že neplatí bez dalšího, že jde o příjem podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Věcně se jednalo o tvrzené poskytnutí půjčky (splacení směnky) společníkem společnosti; rozsudek krajského soudu však byl zrušen pro nepřezkoumatelnost.

Rozsudek ze dne 12.1.2006 č.j. 2 Afs 4/2005-56, Sb. NSS č. 841/2006, www.nssoud.cz, označil za příjmy ze závislé činnosti příjmy auditorů, společníků a jednatelů auditorské obchodní společnosti, přičemž vycházel z rozsudku sp. zn. 6 Afs 9/2003.

Rozsudek ze dne 12.7.2006 č.j. 7 Afs 120/2005-56, www.nssoud.cz, řešil případ společníků a jednatelů, kteří pro společnost zajišťovali obchodní kontakty ve stavebnictví a technickou pomoc při uzavírání smluv. Střet ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) a § 7 odst. 1 písm. b) ZDP označil soud za zdánlivý, neboť při činnosti pro společnost se jedná o závislou činnost bez ohledu na způsob výkonu práce a jeho samostatnost.

V rozsudku ze dne 5.10.2006 č.j. 7 Afs 164/2005-60, www.nssoud.cz, byl obdobně a u téhož subjektu řešen případ činnosti společníků vykonávajících stavební dozor na stavbách společnosti.

Rozsudkem ze dne 26.10.2006 č.j. 5 Afs 122/2005-70, www.nssoud.cz, byl řešen případ výkonu inženýrské činnosti v investiční výstavbě mandatářem společnosti zabývající se stavebními a montážními pracemi. Soud zde vyslovil, že pokud je pro společnost vykonávána činnost obdobná pracovnímu vztahu mandatářem, pak se jedná o výkon závislé činnosti, aniž by bylo rozhodné, že mandatář má vlastní živnostenský list.

V rozsudku ze dne 24.10.2007 č.j. 1 Afs 54/2007-50, se jednalo o případ obchodního zastoupení společnosti společníkem a jednatelem; soud zde s odkazem na rozsudek sp. zn. 6 Afs 9/2003 vyslovil, že se jedná o závislou činnost a že žalobce neprokázal tvrzené vlastní náklady spojené s touto činností.

Rozsudek ze dne 31.7.2009 č.j. 8 Afs 57/2008-58 rovněž vycházel z rozsudku sp. zn. 6 Afs 9/2003, a jednalo se o právní služby společníka a jednatele a o technickou a projektovou činnost pro společnost zabývající se investiční výstavbou, poskytováním právních služeb, provádění stavebních prací apod.

Ve všech zmíněných případech Nejvyšší správní soud posoudil činnost společníků a jednatelů pro jejich společnosti s ručením omezeným jako příjmy ze závislé činnosti podléhající legální fikci stanovené v § 6 odst. 1 písm. b) ZDP. Nelze přehlédnout, že kromě shodného postavení osob ve společnosti měly tyto případy i další shodné rysy. Jednalo se (nejen) o osobní výkon prací těmito osobami pro jejich společnost, ale také o přímou souvislost jejich činnosti s činností těchto společností; fakticky totiž naplňovaly předmět činnosti společnosti. Dominantní ve vztahu společníků a jednatelů s jejich společností pak bylo jejich postavení ve společnosti, jejíž činnost naplňovali svou vlastní činností, ať už byl její formální právní rámec jakýkoliv, přičemž není rozhodné ani to, že třeba byli držiteli vlastního živnostenského oprávnění.

Od uvedených případů pak Nejvyšší správní soud odlišil situaci řešenou v rozsudku ze dne 31.8.2010 č.j. 2 Afs 24/2010-96, Sb. NSS č. 2296/2011, www.nssoud.cz, kde předmět činnosti společnosti i předmět živnostenské činnosti společníka nebyl shodný. Žalobce byl provozovatelem autobazaru, jeho společník mimo to vlastnil živnostenské oprávnění, v jehož rámci, nezávisle na společnosti, společník ve vlastní dílně a v jím pronajaté myčce aut prováděl čištění a údržbu vozidel. Předměty činnosti tedy byly odlišné, v této části se nepřekrývaly, a ze skutečnosti, že předmět činnosti společníka byl využitelný pro společnost, ještě bez dalšího nevyplývá, že se tak dělo v režimu závislé činnosti. Žalobce tyto služby pro své podnikání využil a jistě mu byly ku prospěchu, neboť čištění a údržba

vozů určených k prodeji napomáhala jeho zisku. Stejně tak ovšem k jeho zisku mohla přispět služba poskytnutá kýmkoliv jiným. Sám totiž čištění a údržbu vozidel nemohl provádět a bylo třeba, aby si ji zajistil za úplatu od jiného subjektu. Bylo zdůrazněno, že v uvedeném konkrétním případě společník prováděl čištění a údržbu vozidel prováděl jako vlastní podnikatelskou činnost i pro jiné subjekty, zajišťoval sám provoz této živnosti, tedy materiální i personální zajištění, sám hradil náklady s tím spojené. Konkrétní práci na vozidlech pak prováděli jeho pracovníci, jimž vyplácel mzdu.

Z odlišovacích znaků vytčených naposledy citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (jehož judikaturu podepsaný soud respektuje, pravidelně se s ní ve svých rozhodnutích ztotožňuje a ani v posuzovaném případě neshledal důvody, pro které by se od ní měl odchýlit) pak krajský soud vycházel při posouzení právě posuzovaných věcí.

Předměty činnosti jednatele a žalobce byly stejné, v pracích fakturovaných jednatelem žalobci se překrývaly. Žalobce sám tedy v rámci svého živnostenského oprávnění (v rámci svého předmětu činnosti) tedy mohl tyto práce provádět. Jeho tvrzení, že činnost prováděl jednatel i pro jiné, je v rozporu nejen s jeho vlastními tvrzeními před správcem daně, ale též s daňovou evidencí jednatele, podle které jeho příjmy nepřesáhly úhrn částek fakturovaných žalobci. Za situace, kdy daň byla žalobci stanovena podle pomůcek (což žalobce nenapadá) tak lze uzavřít, že s ohledem na právě uvedené se muselo jednat o práce v marginálním rozsahu i hodnotě.

S ohledem na nikdy nezpochybněné stanovení daně podle pomůcek a s ohledem na právě uvedenou, soudem aprobovanou, logickou úvahu žalovaného soud neprovedl důkazní návrhy žalobce, které měly za cíl prokázat, že jednatel prováděl jako podnikatel práce i pro jiné subjekty než pro žalobce.

Jakkoli je jistě pravdou (žalovaným ani správcem daně nebylo nikdy zpochybněno), že vlastní výkopové a terénní práce prováděli jednatelovi zaměstnanci, pak tyto zaměstnance musel někdo řídit, koordinovat, kontrolovat a přidělovat jim práci, což byl bezesporu jednatel jako jejich zaměstnavatel (žalobce netvrdí, že by se tak dělo prostřednictvím jednatele vedoucího zaměstnance ve smyslu § 11 zákoníku práce).

Je tu tedy i osobní složka výkonu práce jednatele spočívající právě v řízení, koordinaci, kontrole, rozdělování práce.

Jakkoli dále jednatel jistě zajišťoval materiální a personální zajištění vlastních výkopových prací (jak také bylo zohledněno vyloučením nákladů na zaměstnance a na

opotřebení náradí ze základu daně), je nutno zdůraznit, že tyto vlastní výkopové práce nejsou v tomto konkrétním případě předmětem provedeného zdanění – tím je jen ta práce, kterou jednatel vykonával osobně, jak byla již opakovaně popsána shora.

Za této situace krajský soud uzavírá, že – jakkoli se nejedná o závislou práci dle § 2 zákoníku práce ani o odměnu za výkon funkce jednatele či společníka – naplňuje práce jednatele definici § 6 odst. 1 písm. b) ZDP, protože je nutno ji z daňového hlediska pod toto ustanovení podřadit.

Krajský soud pro pořádek opakuje, že nezpochybňuje, že pokud by tu § 6 odst. 1 písm. b) ZDP nebylo, jednalo by se o jednatelův příjem podle § 7 odst. 1 písm. b) ZDP, tj. o příjem ze živnosti. Ust. § 7 odst. 1 písm. b) ZDP však paušálně pokrývá všechny příjmy ze živnosti, zatímco ust. § 6 odst. 1 písm. b) ZDP se vztahuje jen na případy, kdy na jedné straně vztahu stojí společnost a na druhé straně vztahu jednatel či společník této společnosti. Ust. § 6 odst. 1 písm. b) ZDP tak upravuje užší okruh vztahů, proto má podle obecné právní zásady *lex specialis derogat legi generali* před ustanovením § 7 odst. 1 písm. b) ZDP přednost.

Z uvedených důvodů byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalovanému vzniklo vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný uplatnil k náhradě tyto náklady řízení:

- 1) stravné pověřeného zaměstnance žalovaného v základní sazbě 67,- Kč vynaložené v souvislosti s cestou ze sídla žalovaného k dnešnímu jednání a zpět;
- 2) cestovné při užití osobního motorového vozidla pro cestu ze sídla žalovaného k dnešnímu jednání a zpět, při ujetí 346 km, základní náhradě 3,70 Kč/km, spotřebě 4,7l nafty/100 km a vyhláskové ceně nafty 36,- Kč/l, tj. 1.865,- Kč, a
- 3) náhradu výdajů ve výši 300,- Kč/úkon odpovídající v případě zastoupení advokátem úkonu právní služby dle nálezů Ústavního soudu ze dne 7.10.2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nalus.usoud.cz.

Podepsaný soud – jakkoli si je vědom, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla usnesením ze dne 27.2.2014 č.j. 7 Afs 11/2014-32, www.nssoud.cz, předložena otázka, zda žalovanému správnímu orgánu vůbec přísluší náhrada nákladů řízení – zastává názor, že jakkoli je obhájení napadeného rozhodnutí před soudem součástí běžné činnosti správního orgánu, není již součástí této běžné činnosti vyslání zaměstnance mimo obec, v němž má správní orgán sídlo, k jednání soudu, které bylo nutno konat jen pro nesouhlas žalobce s projednáním věci bez nařízení jednání.

Proto krajský soud nezpochybňuje žalovaným účtovanou částku uvedenou shora pod č. 1).

Principiálně proto krajský soud nemá ani výhrady proti částkám účtovaným shora ad 2). Je mu však z jeho úřední činnosti (spis 22 Af 14/2010, jednání dnešního dne 9:00 – 9:55) známo, že stejným motorovým vozidlem cestovala dnešního dne ze sídla žalovaného k jednání soudu a zpět jiná pověřená zaměstnankyně žalovaného. Jedná se tudíž o náklad vynaložený společně jak v tomto řízení, tak v řízení sp. zn. 22 Af 14/2010. Na toto řízení proto z takto účtovaného cestovného připadá $\frac{1}{2}$, tj. 932,50 Kč.

S ohledem na to, že obranu vlastního rozhodnutí před soudem již zdejší soud nepovažuje za náklad přesahující obsah běžné úřední činnosti žalovaného správního orgánu, nevidí důvod pro přiznání částek uvedených shora pod č. 3). Uvedeného nálezu Ústavního soudu si je vědom, zdůrazňuje však, že tento nález směřoval k náhradě nákladů řízení v soukromoprávních věcech, tj. v řízeních se vzájemně zcela rovným postavením účastníků. Závěry uvedeného nálezu nelze bez dalšího vztahovat i na přezkum rozhodnutí orgánů státní správy, které tyto orgány vydaly v rámci svého vrchnostenského postavení. Náhrada nákladů řízení podle soudního řádu správního stojí na zásadě, že žalovanému správnímu orgánu v zásadě náhrada nákladů řízení nepřísluší (srov. zejm. § 60 odst. 3 s.ř.s.), neboť – jak bylo uvedeno již opakovaně – obhájení správního rozhodnutí vydaného správním orgánem je součástí běžné činnosti tohoto správního orgánu. Proto uvedený inovativní požadavek žalovaného na náhradu nákladů specifikovaných shora pod č. 3) soud neakceptoval.

Na základě uvedených úvah a závěrů dospěl soud k závěru, že nárok žalovaného na náhradu účelně vynaložených nákladů, které by při jeho běžné činnosti jinak nevznikly, představuje částku 999,50 Kč, proto závázal žalobce, aby žalovanému nahradil tuto částku.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Pro úplnost soud dodává, že žalovaný v uplatnění požadavku na náhradu nákladů řízení určil pro tuto platbu účet č. X, konstantní symbol X a variabilní symbol X.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. prosince 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu